

PREDGOVOR

Iz čudnih i, ubeden sam, pogrešnih razloga izbegava se upotreba naziva medicinska sestra i sestrinstvo u opisu najteže i nesumnjivo potcenjene aktivnosti u zdravstvu. Da čuđenje bude veće, u našoj sredini dignitet ovom pozivu su davale i osobe kakva je, na primer, bila Nadežda Petrović. Ko su medicinske sestre? To su one osobe koje uplašene oči bolesnika traže po ordinacijama i bolesničkim sobama, gotovo instinktivno znajući da će sa te strane pomoć i najsigurnije doći. To su one osobe koje po završetku, uspešnom ili neuspešnom, svake zdravstvene Golgote svi najlakše zaborave, prosto jer ih često doživljavamo kao datost, njihovu posvećenost, izostanak prava na umor ili trenutke nervoze kao sastavni deo njihovih ličnosti, a dobrotu kao nešto što se valjda nalazi u opisu radnih zadataka. Zašto one, pod tim uslovima i bez naknade koje im svako pristojno društvo duguje, ipak nastavljaju da rade? Jedno od mogućih objašnjenja je da većina ipak zna da je adekvatno sestrinstvo kičma zdravstvenog procesa bez koga se jednostavno ne može.

Kako prevazići tu teško podnošljivu dihotomiju socijalne marginalizacije i, bojim se, ravnodušnosti i, sasvim suprotno, neophodnosti onim unesrećenim pojedincima koji u časovima nesreće traže medicinsku pomoć? Verujem da je pravi i najbolji način uporno usavršavanje i napor da se ide u korak sa napretcima medicine, profilisanje modernog lika medicinske sestre koja će, naizgled paradoksalno, svoju neophodnost učiniti još neophodnijom. Verujem takođe i da je ovaj udžbenik pravi korak u tom pravcu i pionirski napor tri osobe sa kojima sam imao zadovoljstvo da radim, koje su od devojačkih dana uz bolesničke krevete učile i sazrevale, da bi danas imale šta da kažu onima koji taj posao počinju. Ovaj udžbenik je prečica do saznanja do koga su one stizale dugim i mukotrpnim putem, ali putem koji su same izabrale i kome su delom i dale dostojanstvo koje zaslužuje.

Vladimir S. Kostić
Redovni profesor neurologije Medicinskog fakulteta
Dopisni član SANU